

Saskia Roy

RUSH

A szerelem
hajszája

PASSION
VALOGATÁS

**A FÉRFI VÁGYA FEL FOGJA ÖT EMÉSZTENI.
NINCS MÁS LEHETŐSÉGE,
MINT MEGADNI MAGÁT NEKI.**

Lena Aden azért ment Los Angelesbe, hogy íróként sikert arasson. Öt évvel később azonban még mindig csak kergeti az álmait, és azon tűnődik, hogy talán ideje lenne újrakezdeni.

Nico Laurent a Forma-1 világbajnoka és a világ legkíváncsabb agglegénye. Megszokta, hogy bármelyik nőt megszerezheti magának, akit csak akar, és ő most úgy dönt, Lenát akarja.

Az első együtt töltött éjszakájuk után a lány azt veszi észre, hogy folyton csak Nicóra gondol, így enged a kísértésnek, és újra találkozik a férfival. Ezzel Lena hirtelen belekeveredik a gyors autók, a bulik és a pénz mámorító világába. A lány még sosem volt ilyen vakmerő, és ez tetszik neki. Ám a Forma-1 fényűző álomképe mögött egy sokkal bonyolultabb valóság lapul.

Lena és Nico szenvedélye tagadhatatlan, de ilyen hőfokon valaki óhatatlanul megég...

Saskia Roy

Díjnyertes író és újságíró, a The New York Times, a Guardian, a Times és a BBC oldalain publikál, de írásai, amik erotikáról és párkapcsolatokról szólnak, magazinokban is megjelentek. Fiatalon kezdte el olvasni Jackie Collins könyveit, és több mint húsz éve Forma-1 rajongó. A Netflix Hajsza a túlélésért című sorozata döbbsentette rá a sportág népszerűségére, és ebben a regényében a két legnagyobb szenvedélyét tudta egyesíteni.

Tudj meg többet a könyvről:

www.saskiaroy.co.uk

www.facebook.com/PassionValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

„Imádom, ahogy ez a történet azokat a kapcsolatokat élteti, amelyek érzelmileg felélénkítik a nőket úgy, hogy nem törik össze a lelküket.”

AMAZON

„Teljesen magával ragadott Lena és Nico világa, pillanatok alatt befaltam ezt a könyvet. Volt, hogy Lena az örületbe kergetett a döntéseivel, de mégis nagyon szerethető karakter. Abszolút lehetetlen ez a könyv.”

BARNES&NOBLES

„Már az első fejezettől kezdve semmi sem volt olyan, mint amilyennek elképzeltem. Annyira szenvedélyes a történet, hogy érzelmileg teljesen feltöltött. A gyors tempó tökéletesen illett a Forma-1 világához, tele volt ellentmondásos érzésekkel, és minden alkalommal, amikor azt gondoltam, fúú, tartsunk egy kis szünetet, újra felpörgött! Ragyogóan megírt könyv, ami az első oldaltól kezdve megfogott!”

GOODREADS

„Fordulatos, fanyar történet a szenvedélyről és a női vágyról. A Rush – A szerelem hajszája a világ legszexibb sportjának történéseibe is betekintést enged.”

STORYGRAPH

Saskia Roy

RUSH

*A szerelem
hajszája*

—• részlet •—

LENA ADEN KISMÉRETŰ POSTALÁDÁJA előtt állt, ahonnan nedves küldeményköteget húzott elő. Átázott szórólapokat és pizzamenüket válogatott, laponként szedte szét, megnézte, mi van közöttük. Los Angeles tényleg nem tudja, mit kezdjen az esővel. Ez az egyik dolog, ami szülővárosában, Londonban nem így van. Londonban örökké szemerkél az eső, a város mégsem áll a feje tetejére, ha nagyobb zuhé jön. Los Angeles ehhez képest ebben az esőben nyirkos és mélabús város benyomását keltette, mintha kizökkentették volna a rendes kerékvágásból.

A szórólapokat az előcsarnok sarkában külön erre a célra odatett kartondobozba dobta. A mozdulattól nehéz, krémszínű boríték csúszott ki a kezéből, és a sáros padlóra esett. Szíve összeszorult, amikor meglátta a logót: három elegáns, kék színű betű; a rövidítés a WME-t, Hollywood legjobb forgatókönyvíró ügynökségét takarja. Óvatosan felvette, és megróttta magát, hogy ennyire izgatott lett. Rossz hír. *Természetesen* rossz hír. Mi más lehetne? Ezek a szép kivitelű elutasító sablonüzenetek rendszeresen érkeztek, mégis mert álmodni. Ha ebben a városban már álmodni sem lehetne, akkor senki sem maradna Los Angelesben. Becsúsztotta az ujját a boríték füle alá, és óvatosan felnyitotta. Ez lehet az a pillanat, ami megváltoztatja

az életét, és minden részletre emlékezni akart. Megérintette a papírt: vastag, nehéz, minőségi. Ilyet biztosan nem pazarolnak elutasításra, ugye?

Ez a gond azzal, ha az ember megpróbál eljutni ide. Mint egy szerelmes udvarló, az apró részletekbe is túlzott jelentést olvasol: „*a poén után egyenesen rám nézett, szóval biztosan kedvel*”, vagy „*csók hangulatjelet írt, ez biztosan azt jelenti, hogy érdeklődik irántam*”. Lena kihúzta a borítékból a levelet, és megengedte magának, hogy elképzelje a rá írt szavakat: *nagyon tetszett a beküldött forgatókönyve, nagyon tetszett a beküldött forgatókönyve, nagyon tetszett a beküldött forgatókönyve*. Talán ezzel valahogy varázslatos módon az a szöveg jelenik meg a papíron, amit szeretne, amire olyan nagy szüksége lenne.

Lélegzetét visszafojtva elolvasta: „*Bár sok jó rész volt a beküldött kéziratban, sajnos nem éreztük úgy, hogy jelenleg ügynöki képviseletet tudunk nyújtani Önnek. A beérkező kéziratok nagy száma miatt egyéni visszajelzést sajnos nem tudunk adni.*”

A levegő összezsugorodott a tüdejében, a csalódás leapasztotta. Rugalmasnak kell lenni, ha az ember meg akar élni ebben a városban, de minden elutasítás fáj. Minden alkalommal, amikor azt mondták neki, hogy nem elég jó, megfeszült benne valami: különös szorongás tört rá, ami azt súgta: *Öt év. Azt mondtad, öt év, és aztán elmész innen*. Amikor huszonöt évesen Los Angelesbe költözött, megfogadta, hogy a harmincadik születésnapját már nem fogja az ócska lakásában tölteni. Ha addig nem sikerül valamire vinnie, akkor behúzott farokkal visszatér az Egyesült Királyságba, és leteszi a jogászai különbözeti vizsgáit. Öt hónap volt még addig, és ez nem pusztán elméleti határidő. Lenának a rangos LSE-n volt helye, de az ösztöndíja csak harminc éven aluliak számára elérhető. Ha a dolgok nem

változnak, hamarosan fel kell adnia Los Angeles, és haza kell mennie. A gondolat, hogy anyja milyen megvetően néz majd rá, hogy felhánytorgatja az elvesztegetett éveket, és régi jó barátai egy szót sem szólnak, de kaján önelégültséggel néznek rá, rettegéssel rántotta össze a gyomrát.

Szétértpte a levelet, a kukába dobta, aztán komoran nézte; megbénította ez az érzés.

– Lena – szólalt meg mögötte egy hang.

Megfordult, lakótársát pillantotta meg az előcsarnokban. Éppen az esővizet próbálta kirázni a hajából.

– Szia. Hogyhogy itt vagy? Nem úgy volt, hogy dolgozol?

Johanna legyintett.

– A fotós, az a kibaszott kokós nem jelent meg, úgyhogy hazaküldtek minket. Basszák meg, így még pénzt sem kapunk!

– Ó, a francba! Sajnálom.

Johanna megint legyintett. Odament Lenához, és lelkesen megragadta a karját.

– Szóval? Ma este elmegyek valahová. Eljössz?

Lena felsóhajtott. Johanna modell, gyakran kap meghívókat rendezvényekre és partikra. Minden este, amikor hazaér, Lenát is meghívja ezekre, mintha mind valami csodálatos program lenne: filmpremier, jótékonysági gála, egy luxus kézitáska bemutatója. Ma este egy „Gyere, ahogy vagy” Gucci buli lesz, valószínűleg a hegyekre néző bazi nagy villák valamelyikében. Az, hogy megjelenjen társasági eseményeken, Johanna munkájának része volt, és gyakran rávette Lenát, hogy kísérje el; legalábbis ha nem talált az ismerősei közül mást.

– Nem is tudom. Az Astonban kell lennem.

Johanna összeszorította az ajkát. Bár már huszonhét éves volt, mégis úgy nézett ki, mint egy tinédzser; ezért ma-

radhatott a szakmában annak ellenére, hogy a divatiparban gyakorlatilag matrónának számított.

– Gyere! Egy egész csapat ember lesz ott. Segíts légyszi, és gyere el velem!

– Nem fog menni.

– Nos, hány órakor végzel? – kérdezte Johanna, kissé ingerülten.

Lena megnézte az óráját, hogy megbizonyosodjon arról, nem késik-e el.

– Hattól nyolcig dolgozom. Ezt te is *tudod*.

– Oké, akkor felejtsd el a Gucci-partit. Mit szólnál egy bulihoz a Tag Heuernél? Nyolckor kezdődik, de legalább tízig nem indul be.

Lena tétovázott.

– Mostanában sokat voltunk partikon.

– Nem ezért költöztél Los Angelesbe? – kérdezte Johanna olyan drámai hangon, mint egy színésznő. Lena irigyelte mindazért, ami benne nem volt meg: szórakoztató, spontán, laza, gondtalan. Gyakran esik szó eltékozolt fiatalkorról, de Lena fiatalokora inkább *kihasználatlan* volt, annyira lefoglalta, hogy betartsa a konzervatív nevelése során kapott szigorú erkölcsi normákat. Los Angeles ennek valóságos elmentéje volt, így amikor Johanna kimondta ezeket a szavakat, az valamiféle dorgálásnak hangzott: emlékeztető volt arra, hogy miért jött ide öt évvel ezelőtt, és miért hagyta el gyengélkedő szabadúszó írói karrierjét azért, hogy kipróbálja magát a színpadon és a képernyőn. Mindenki azt mondta neki, hogy Los Angeles más; nem olyan sznob hely, mint London, ahol egy középkeletű egyetemen szerzett angol szakos diplomát megvetéssel néznek.

– Nos? – kérdezte Johanna nyomatékosan.

Lena felemelte a kezét.

– Jól van, jól van.

– Ó, jippíí! – mondta Johanna kissé gúnyos angol accentussal, és tapsikolt.

Lena a szemét forgatta.

– Szóval nyolc tizenötör itt találkozunk?

– Igen, időre lesz szükségünk, hogy... – Lena ruházatára mutatott. Régi farmer, bő szürke mellény. – Szóval erre; akármi is ez.

– Oké – felelte Lena, és sarkon fordult, indulni készült.

– Ó, és még valami – szólt utána Johanna, ahogy Lena a küszöbhez ért.

Megfordult, könyökével kinyitotta az ajtót.

– Mi az?

– Sok partiképes aggregény lesz ott, szóval rendesen ki kell csípnünk magunkat.

Lena megrázta a fejét, de aztán felnevetett, amikor az ajtó kinyílt és becsukódott mögötte.

* * *

Az Aston Színház omladozó régi épület volt, úgy nézett ki, mintha véletlenül rossz parton lenne – New Yorkban megszokott vöröstégla-falak, ívelt vas erkélyek. A fazettás ajtó fölött füstös, fekete betűkkel az 1922-es évszám hirdette, hogy a színház százéves. Sötét csík futott végig a csővezeték mentén, az egyik ablak fölötti ív be volt törve. Az épület sürgős felújításra szorult, de az Aston közösségi színház volt, a művészetek finanszírozása pedig heves viták tárgyát képezte. A film és az irodalom sokak számára mentőöv volt, amikor a világ két évre leállt, de a művészetet még mindig luxusnak tekintették; olyasminek, amit a kőgazdag sznob gyerekek tanulnak jog, orvostudomány vagy számvitel helyett. Ez természetesen nem volt teljesen téves. A művészeti élet tele volt olyan fiúkkal és lányokkal, akiknek az apja bankigazgató volt, vagy valami nagy cég vezetője. Lena

ehhez képest szegénységből jött, és rosszul érezte magát, amikor arra gondolt, hogy az, amit a világon a legjobban szeret – az írás – valószínűleg nem teszi lehetővé, hogy ebben a közegben maradjon. Johannával beülhetnek az elegáns Uber taxiba talpig repi haute couture-ben, és eljátszhatják, hogy ők is luxuséletet élnek, de aztán ugyanabba a sötét és szűk lakásba mennek vissza. Annyira belefáradt abba, hogy így éljen, annyira akarta, hogy végre történjen valami. Ezt így nem bírja tovább. Tudta, nagyon könnyen lehet az öt évből tíz vagy tizenöt, és egyszer csak azt veszi észre, hogy hetvenévesen a közösségi színházban táncikál, frusztrált ambíciói legalább olyan hangosak és harsányak, mint a csuklóján zörgő idétlen karkötők. Nem, csak ez az öt hónapja van – ez az utolsó esély.

Kinyitotta a színház ajtaját; fűrészpör és bergamott szaga csapta meg az orrát. Besétált az írók szobájába, ami tulajdonképpen egy kicsit kicsinosított takarítószer-tároló volt. Szűknek és nedvesnek tűnt a meglepetésként érkezett tavaszi eső után.

– Segíts eldönteni nekünk ezt a vitát, Lena! – szólította meg Ahmed, a huszonnégy éves hipszter, akinek szakállát gyakran vallási indíttatásúnak nézték. – Ki a legjobb kitálalt nyomozó? Sherlock Holmes vagy Poirot?

Lena felhördült.

– Rossz, nagyon rossz megközelítés. Nyilvánvalóan Columbo.

Gloria csettintett.

– Hogyan feledkezhettünk el Columbóról?

Gloria a negyvenes éveiben járt, korábban Miamiban élt, bőre ráncolódott, amikor beszélt.

– Szerintem Holmes – vélekedett Ahmed.

Gloria gúnyosan felkacagott, és veszekedni kezdtek, miközben Lena elővette és bekapcsolta a laptopját. Sze-

dett-vedett csoportjuk vezetőjét, Briannát várták. Formálisan mindegyiküknek volt valami feladatköre a társaságban: Brianna a rendező, Ahmed az audiovizuális elemekért felel, Lena az író, Gloria a díszlet- és jelmeztervező, de szükség szerint mindannyian mindent csináltak. Finanszírozásuk csekély volt, minimális tiszteletdíjat fizettek nekik, kevés mozgásterük volt abban, hogy extra személyzetet fizessenek.

Brianna megérkezett, leült az asztalfőre. Az ötvenes éveit végén járt, megjelenésre komoly szerzőnek tűnt: elhúzott szája és gyakori fintorgás. Ahmed és Gloria titokban gyakran majmolták, de mindannyian tisztelettel viseltettek iránta. Okos volt, és kissé gunyoros; nem félt kordában tartani az egót, ha szükséges volt. Ezen a napon különösen feszültnek tűnt.

– Hát, gyerekek, el kell mondanom egy hírt. – Az előtte heverő forgatókönyv széleit tapogatta. – Attól tartok, hogy elvesztettük a Mogfordot mint szponzort. – Formális hangvétele kissé megbicsaklott, nyugtalanság érződött rajta. – Volt néhány borzalmas évük, és kénytelenek visszavágni a jótékonyági költségeiket.

Lenát hirtelen idegesség fogta el. Az Aston már így is a csőd szélén tántorgott. Legnagyobb finanszírozójuk elvesztése biztosan kidönti őket.

Brianna a torkát köszörülte.

– Ez nyilvánvalóan nem jó a színháznak, de vannak lehetőségeink. Sürgősségi finanszírozást fogunk keresni, de ez nem garantált. Tehát... – Mély lélegzetet vett, mintegy megerősítve magát. – *A Kérlek, érts meg* darabba mindent bele kell adnunk. Ha nem sikerül profitot termelnünk, akkor nagy bajban leszünk.

Lena megborzongott. *A Kérlek, érts meg* az első egész estés darabja volt. Ekkora nyomás alá helyezni az előadást

indokolatlanul ijesztőnek tűnt. Kétszemélyes darab volt, az egyik szerepet egy még ki nem választott tizenegy éves lány játssza, ő tolmácsol bevándorló apjának, aki nem beszél angolul. A lány, Hana feltörekvő labdarúgó, segít apjának egy kórházi rendelésen és az ezzel járó kihívások során. Egyszerre büszke a szerepére, és megijed tőle. Láthatóan önkéntelenül összehúzza magát, amikor nem ért olyan szavakat, mint a *cisza*. Hana arról beszél a közönségnek, hogy milyen félelmei és szorongásai vannak, amikor olyan egészségügyi rendszerekben kell navigálnia, mint az NHS és a HMRC, olyan nyelven, amit az apja nem ért. A színdarab tisztelgés volt Lena gyermekkorának Kelet-Londonja és az emberek előtt, akikkel felnőtt. Ez volt a legjobb darab, amit eddig írt, de ettől várni a színház megmentését valahogy hibának tűnt.

Brianna az asztalt csapkodta, csuklója koppant.

– De ne hagyjuk, hogy ez elterelje a figyelmünket! – mondta. – Van egy feladatunk, úgyhogy foglalkozzunk az-
zal.

A forgatókönyvre mutatott, és egy olyan jelenethez lapozott, amelyben Hana végrehajtókkal kerül összetűzésbe.

A csapat szorgalmasan dolgozott, de összetartásuk valahogy erőltetett volt; mintha ők is egy forgatókönyv részei lennének. Körülbelül az idő felénél, a harmadik csésze kávé után Brianna megrázta a fejét, mintha vitát veszített volna önmagával.

– Azt hiszem, van egy problémánk, gyerekek – mondta, és megérintette a forgatókönyvet. – Ez végig nyugtalanított, és azt hiszem, helyre kell hoznunk. Hősnőnk, Hana, angolul beszél a közönséghez, és az ötlet az, hogy az apja nem érti őt, ha angolul beszél; de az apa miért ne látná a közönséget? Ez túlságosan mesterkéltnek tűnik. Meg tudjuk találni a módját, hogy ez természetesebb legyen?

Ahmed a homlokát ráncolta.

– De a színészek gyakran *áttörik* a negyedik falat.

– Igen, de *cselekvéssel* törik át. Itt viszont ez a cselekvéssel *párhuzamosan* történik, de akkor miért nem veszi észre az apa?

Lena azonnal megértette a problémát. Őt is végig zavarta valami a szerkezettel kapcsolatban, és Brianna éppen rámutatott a lényegre. A következő órában a problémán dolgoztak, de nem jutottak eredményre. Ahogy közeledtek az ülés végéhez, Lenának támadt egy ötlete.

– Mi van akkor, ha Hana az *apjához* beszél?

Brianna összeráncolta a homlokát.

– De az apja nem érti, amit angolul mond.

– Rendben. De talán megpróbálja, vagy csak úgy tesz, mintha értené, hogy a lánya kedvében járjon. Talán azt hiszi, hogy a lánya játszik, vagy buta, de valójában azt a frusztrációját fejezi ki, hogy nem tud őszinte lenni, ezért beszél hozzá angolul, hogy amit mond, az ne fájjon az apjának. Felnőtt munkát végez, és ezekre a felnőtt dolgokra kell gondolnia.

Brianna ezt megfontolta, majd tőle egészen ritka mosolyra fakadt.

– Ez működhet. Nagyon egyszerű, de elegáns – mondta, és felnevetett. Meglepte a megoldás. – Ez zseniális ötlet.

Lena valósággal sugárzott, a dicséret a lelkét melengette. Voltak napok – ami azt illeti, elég sok nap –, amikor kételkedett abban, hogy valóban képes-e jól írni. Amikor olyan keményen és olyan sokáig próbálkozik az ember, és csak elutasítást kap, semmi mást, akkor nehéz nem hibáztatnia magát. Ezek a kicsi dicséretmagvak éppen elég táplálékot jelentettek.

– Azt hiszem, meg fogjuk csinálni, gyerekek – lelkesedett Brianna. – Azt hiszem, meg fogjuk menteni ezt a nagyszerű régi helyet.

Lenában feltámadt a remény. Talán ez lesz a belépője a nagy dobáshoz. Azért jött Los Angelesbe, hogy nagy dolgokat vigyen véghez. Mivel már csak öt hónap van hátra a magának megszabott időből, talán végre a célegyenesben van.

* * *

Johanna végigsimította ruháját; testhezálló, égett narancssárga zsákruhát viselt, amely szőke hajának tüzes árnyalatot adott. Lena általában feszengett csontsovány lakótársa mellett, de ma nőiesnek érezte magát; talán még szexinek is. Közösen gyömöszölték be a testét az egyik ruhába, amit Johanna modellként megkapott. Bár az elején teljesen lehetetlennek tűnt, valahogy tökéletesen passzolt rá. A mohazöld selyem mintha a bőrére lett volna öntve. A deréknál kivágott részeken kilátszott világosbarna tónusú bőre, az aszimmetrikus nyakkivágás megmutatta vállát és kulcsontját. Sötét haja laza kontyba volt feltűzve. Johanna gyakorlott keze még hangsúlyosabbá tette arcvonásait: szeme nagyobbak, arcéle markánsabbnak, finom szemöldöke sötétebbnek tűnt. Lena csodálkozott, hogy mire képes egy drága ruha és egy szép cipő. Talán ma este végre sikerül megállnia a helyét.

– Nem fogunk elkészni? – kérdezte Lena, az óráját ellenőrizve. – Már fél tíz van.

– Nyugi. Ez a buli egész éjjel tart – felelte Johanna, és átölelte Lena derekát. – Kibaszott lenyűgözően nézel ki.

Lena a szemét forgatta.

– Igen, amíg nem melletted vagy a modell kolléganőid mellett állok.

– Baszódj meg a hamis szerénységeddel együtt!

Lena ezt félénk bólintással elfogadta, és közel hajolt barátnőjéhez.

– Köszönöm, hogy magaddal viszel.

Gyakran nehezményezte ezeket az alkalmakat, de Johanna nélkül könnyen magányba süppedhetett volna. Ez Los Angelesben reális veszély. Ebben a városban úgy tűnik, mindenkinek több barátja van, mint neked, és mivel több barátjuk van, jobban is érzik magukat. Johanna Uberrt rendelt, és óvatosan, elegánsan leereszkedtek a lépcsőn. A lift persze megint nem működött. Odakint Lenát megcsapta a füledt pára. A meglepetésszerűen jött eső vize már régen elpárolgott a járdákról. A kocsira vártak, amikor két férfi állt meg a közelükben. Mindketten körülbelül száznyolcvan centi magasak, sportosak és izzadtak voltak, mintha csak most jöttek volna le a kosárlabdapályáról.

– Jó estét, hölgyeim! – szólította meg őket az izmosabb férfi.

Johanna elmosolyodott.

– Jó estét, fiúk! – felelte enyhe szórakozottsággal.

A férfiak lehetőséget jelentenek. Lena tudta, milyen könnyen megy ez Johannának, de így is csodálkozott, milyen hatása volt ennek a három egyszerű szónak.

– Hová tartotok?

– Egy partira – felelte Johanna még mindig mosolyogva. Ez nagyon jellemző volt rá. Szórakoztató és nyílt; semmi flegma *azt nem szeretnétek tudni*, nem játszott a hűvös távolságtartó szendét. Szabadon kimutatta, hogy tetszik neki a ráirányuló figyelem.

A második férfi Lenára nézett.

– Jake vagyok, ő pedig Ben – mutatkozott be. Hangjának enyhe elakadásán Lena ösztönösen elmosolyodott, és látta, hogy a férfi hogyan reagál rá. Talán benne is megvan az a valami, ami Johannában, bármi is legyen az. Csak nem tudta tetszés szerint alkalmazni. Lena konzervatív nevelte-

tése miatt valahogy mindig túl merev és óvatos volt ahhoz, hogy képes legyen könnyeden flörtölni.

– Hol van a buli? – kérdezte Ben.

– A hegyekben. Iparági parti.

– Mehetünk mi is?

Johanna felnevetett – játékos, kamaszlány hang.

– Attól tartok, nem, fiúk, de remélem, élvezni fogjátok az estéteket.

– Megkaphatom a számodat? – kérdezte Ben.

Johanna kis ideig gondolkodott.

– Tudod, mit? Add meg te a számodat, és meglátjuk, hova jutunk.

Miközben ők ketten így flörtöltek, Jake odafordult Lenához.

– Hát, megelőzött engem, úgyhogy ha most elkérem a számodat, az úgy fog kinézni, mintha utánoznám.

Lena felemelte a kezét.

– Ó, sajnálom, én csak átutazóban vagyok itt.

– Meddig vagy itt? Szívesen megmutatnám neked a várost.

– Ó, köszönöm, igazán elvagyok – adott kitérő választ.

Jake félénk-ártatlan pillantást vetett rá.

– Egy próbát megért, de azt hiszem, egy olyan lány, mint te, le sem köpne egy olyan srácot, mint én.

– Én nem vagyok olyan lány – mondta Lena. – Leköpnék.

Johanna és Ben történetesen abban a pillanatban hallgatott el, és kíváncsian nézett rájuk. Lena leolvasta az üzenetet Johanna arcáról. *Jesszus, Lena, komolyan van még mit csiszolnod a modorodon.*

Az Uber megérkezett, dudálással szakította félbe a beszélgetést.

– Felhívhatnál – mondta Ben Johannának, aki elragadó mosollyal nézett rá, és beült az Uberbe. Lena tétován intett Jake-nek.

Jake sajnálkozva, ajkát lebiggyesztve köszönt el.

– Legyen szép estétek!

Azzal Lena is beszállt az autóba, a biztonsági öve be-leakadt az ajtóba; kiszabadította, és újra megpróbálta, az Uber pedig nagy sebességgel elindult.

– „Leköpnélek?” – szólalt meg méltatlankodva Johanna. – Mondd, hogy ez már perverz duma volt!

Lena gúnyosan felnevetett.

– Haha, csak szeretném.

Johanna hosszan nézte.

– Szeretném?

Lena vállat vont, de nem mondott semmit.

Johanna előrehajolt, hogy a szemébe nézhessen.

– Elég gyakran vannak ilyen beszólásaid, de az én néző-pontomból az látszik, hogy bármit megtehetnél, amit csak akarsz, ha olyan srácokról van szó, mint Jake.

– Csak vicceltem.

– Igazán? – kérdezte Johanna nyomatékosan. – Lena, ha jól tudom, azért jöttél Los Angelesbe, hogy befuss a szakmában, és jól érezd magad; igazán utálom ezt mondani, de úgy tűnik, eddig egyik sem sikerült. Tudom, hogy a forgatókönyvírás dolog elég nehéz... illetve tényleg kibaszott nehéz... de szórakozni nem az.

– Te ezt nem érted.

– Igazán? Akkor magyarázd el nekem, kérlek! Mindig azt mondod, hogy „te ezt nem érted”, és tényleg nem értem, mert a bűdös francba, az én szüleim hippik voltak, akik azt mondták, hogy azzal dugok, akivel akarok, szóval magyarázd el nekem!

Lena feszengve nyeldekelt.

– Az én családomban felnőni valahogy olyan volt... mint a katonai kiképzés. Olyan átható, és annyira belém ivódott. Próbálok... *nagyon igyekszem*... lazulni és szórakozni, de ez nem megy olyan könnyen; mert ott van anyám hangja a fejemben, de én úgy hiszem... és ez az *én saját* mély meggyőződése... hogy ha hagyom, hogy egy srác megkapja, amit akar, akkor nem fog tisztelni engem. És akkor *én* sem fogom tisztelni magamat.

– Szóval te ribanc-szégyeníted saját magad?

Lena nagyot sóhajtott.

– Igen, azt hiszem.

Arra számított, hogy Johanna valami lelki fröccsel jön; hogy azt mondja, le kell feküdnie valakivel végre, de nem. Hevesen megragadta a kezét.

– Lena, nem sok idő van arra, hogy jól érezd magad, és aztán, bummm, vége. Túl kell tenned magad ezen a középkori hülyeségen.

Lena bólintott.

– Igazad van – mondta, de tényleg sikerülhet levetnie magáról az évekig tartó kondicionálást, és végre *szórakozni*?

– Persze, hogy kurvára igazam van – jelentette ki Johanna, majd megcsókolta Lena arcát, aztán óvatosan letörölte róla a rúzszt. Barátságos csendbe süppedtek, miközben az autó kanyarogva haladt a Los Angeles-i éjszakában, felfelé a hegyi úton.

* * *

Hangos csobbanás hasította át a zenét, ahogy egy teljesen felöltözött férfi ugrott a medencébe. Lena hamis élvezettel figyelte, próbált nyugodtnak tűnni. Johannát lefoglalták divatiparbeli kollégái, egyedül hagyta Lenát, aki biztatta magát, hogy ismerkedjen, barátkozzon, építsen

kapcsolatokat, de ehelyett a periférián ácsorgott. Vigyázott, nehogy óvatlanul valami híres ember közelébe kerüljön, és groupie-nak nézzék. Megitta a koktélt, és visszaindult a bárhoz, ami egy keskeny, fehér műanyag szerkezet volt a hatalmas kertben. Kért még egy mojitót, kiabálva, hogy a pultos meghallja a dübörgő basszus mellett. Súlyos, kitartó hang volt, lüktetett a koponyájában. Pohárral a kezében elindult a bárpulttól a fal nyújtotta biztonság felé. Hamarosán, mint az a hasonló partikon elő szokott fordulni, egy középkorú férfi közeledett felé. Két kezét a falnak támasztotta, közrefogva Lenát. Közel harmincévesen még mindig nem sajátította el azt a művészetet, hogyan kell egy férfinak megmondani, hogy húzzon a faszba. Udvarias társalgással szórakoztatta, közben az italát kortyolgatta. Amikor a pohara végre kiürült, feltartotta, mint valami fegyvert.

– Megyek, hozok még egyet – mondta, azzal kibújt a férfi karja alatt, és elsietett, mielőtt az felajánlhatta volna, hogy elkíséri. Letette a poharát egy elhaladó pincér tálcájára, és a mosdót kezdte keresni. Felment egy fehér márványlépcsőn, végighaladt egy folyosón, bár nem volt teljesen biztos abban, hogy az a vendégek előtt megnyitott terület. Egy erkélyre vezető nyitott ajtót vett észre. Az erkély nem a partizók felé, Hollywood Hills irányába nézett, hanem a másik oldalra, egy ápolt rózsakertre. Kilépett az ajtón a balzsamos éjszakába. Megkönnyebbülten fellélegzett. A parti zaja itt alig hallatszott: nem morajló fenevad, hanem szelíd és szinte kellemes hang volt. Apró rovarok táncoltak a fényfüzerek körül az egyébként üres kertben. Előrehajolt, hogy jobban lásson, és végre pihent.

Valami megmoccant látása perifériáján. Összerezent. Az árnyék emberi alakká világosodott. Meglazította a nyakkendőjét, és olyan éles, dühös energia áradt belő-

le, mint aki utál öltönyt viselni. Tekintetük találkozott, és Lena... mintha megvetést látott volna a tekintetében.

– Elnézést – mondta ösztönösen. – Elmehetek.

– Semmi gond – felelte a férfi, vállát a legcsekélyebb mértékben mozdítva.

Megpróbálta felismerni az akcentusát. Amerikai, valami európai felhanggal, de nem tudta pontosan meghatározni, hogy Európán belül honnan. Egy pillanatig nézte, mert valahogy ismerősnek tűnt.

– Ismerjük egymást? – kérdezte.

A férfi ajka mosolyra görbült, de nem kedves mosoly volt.

Ennek a mosolynak kissé gúnyos éle volt.

– Nem hiszem.

Tekintete Lena derekának fedetlen részeire esett, aztán elmozdult a figyelme, nyugodtan, szinte unottan nézett maga elé.

Ez bosszantotta Lenát, de nem mutatta ki. Ő is elfordult, közönyösséget színlelt, de a bőre valahogy furcsán bizsergett. Hagyta, hogy elmélyüljön a csend; és elhatározta, semmit nem tesz azért, hogy mindketten egy kicsit feloldódjanak.

A férfi megdörzsölte az arcát.

– Istenem, kibaszottul utálok ezt!

Lenát meglepte a férfi őszintesége.

– Hát, néha egy kicsit sok – mondta, saját banális szövegét gúnyolva. Újabb lopott pillantást vetett rá. Volt valami ismerős az arcán: egészen rövidre nyírt sötét haj, markáns áll, agresszív energia. Hunyorogva próbálta elhelyezni, hol látta már ezt az arcot. Aztán rájött: Nico Laurent, Formula-1-es pilóta, a tavalyi világbajnok, a nagy Lewis Hamilton utóda. Minden a helyére került. Nem csoda, hogy olyan arrogáns.

A férfi észrevette, hogy felismeri, és lazán vállat vont. *Na és, ha én vagyok?* Lena fenntartotta a szemkontaktust, hogy bizonyítsa, őt egyáltalán nem feszélyezi ez a helyzet, de amikor Nico egyre intenzívebben nézte, érezte, hogy a bőre kipirul.

A férfi elmosolyodott... ezúttal őszintebben. Élvezte, hogy Lena feszeng. Lena pedig nagyon szerette volna megtörölni felső ajkát. Érezte, ahogy ott verejték akar a bőre felszínére törni. De inkább az erkélykorlátnak dőlt, és figyelte a táncolva rajzó apró rovarokat. Tudta, érezte, hogy Nico őt bámulja, de nem volt hajlandó abba az irányba nézni, ahol a férfi állt. Kis idő után érezte, hogy közelebb lépett hozzá. Közelsége valahogy bizonytalanná tette, az erkélykorlátba kapaszkodott. Nico várt, és amikor Lena még mindig nem nézett rá, közvetlenül mögé lépett. Jelenléte zsongott, vibrált, mint valami mágneses mező, és Lena mozdulatlan maradt, minden rezdülésére ráhangolódott. Saját testéhez fájdalmasan közel érezte a férfi testének melegét. Mellkasa Lena hátához ért, és behajlított ujját végighúzta a ruha varrásának szélén, bőrét alig simítva. Érintésétől Lena teste megmerevedett. Már két ujjal simogatta, és ettől a kettős érintéstől Lena lélegzete el-elakadt. Aztán szivar és whisky illatának mámorító keverékével hajolt még közelebb, és kezét a varrás alá csúsztatta. Ujja hegyét nagyon gyengéden a köldökébe nyomta. Lena teste reagált, bizsergett az érintés alatt. Lelkiismerete erőtlenül tiltakozott. Nem engedheti meg a férfinak, hogy ezt tegye. Mit gondol? Pár perce találkoztak. Azt hiszi, hogy engedni fog neki?

A férfi hangja halk volt, lehelete lágyan Lena hajszájai közé hatolt.

– Ha azt akarod, hogy hagyjam abba, mondd, hogy *vörös*.

Végighúzta a kezét a hasán, egyenesen a lába közé. Lena teste megfeszült, de halk nyögés szakadt ki a torkán. A férfi hüvelykujjával könnyedén végigsimított vékony fehérműje selymes felületén. Lena nekinyomódott, érezte, hogy nedvesedik. Nico a fülébe súgott; de nem is súgás volt, hanem halk morgás, mintha figyelmeztetés lett volna. Nico másik karját a dereka köré fonta, így semerre sem tudott mozdulni. Az erős szorítástól megborzongott. Nico testével szorosan hozzányomult, és Lena mellkasa feszüléséből érezte, hogy próbálja visszafogni magát. Lena jobban az ujjaihoz próbálta szorítani magát, még többet akart belőle. Nico a fehérműn át simogatta, míg nem érezte, hogy Lena reszketni kezd. Aztán kegyetlen módon hirtelen elhúzódtott tőle. Lena elégedetlenül nyögött, és kérdőn fordult felé. Akkor megcsókolta; hosszú, lassú csók volt, amelytől Lena elbizonytalanodott. Érezte Nico merevedését, és nekinyomódott. Nico felnyögött, és kereste a módját, hogy közvetlenül a bőrét érinthesse. De amikor megtalálta a ruha hátulján a cipzárt, Lena elhúzódtott tőle.

– Várj!

Valami diszkrétebb helyre vágyott. Nico lehúzta a cipzárt, lesimította a ruhát a válláról. Aztán lerántotta, és felfedte a melltartóját. Lena mellbimbói jól látszottak a vékony fekete anyagon keresztül, és Nico felsóhajtott a látványtól. Félrehúzta a textilt, és szájába vette a csupasz mellet. A gyönyör azonnal szétáradt Lena testében; súlytalanak érezte magát, szédült, és alig hitte el, mi történik. Amikor Nico visszahúzódtott, Lena józan esze rövid időre újra felszínre került.

– Várj!

Megpróbálta távol tartani magától, de Nico megragadta a kezét, és csuklóját ujjaival könnyedén átfogva a háta

mögé szorította. Még mohóbb lett az ajka Lena bőréen, fogai érintették, annyira kívánta. Lena elfordult tőle.

– Nico, várj!

Nico teste megfeszült, rövid időre visszahúzódott, csak azért, hogy a szemébe nézzen.

– Figyelj! Ha azt akarod, hogy hagyjam abba, mondd azt, hogy *vörös*!

Lena gyors és felszínes lélegzetvételekkel reagált. Kellett egy pillanat, hogy megnyugtassa magát, aztán bólintott.

– Mondd ki a szót! – utasította Nico. – Mondd ki, mit fogsz mondani, ha nem akarod, hogy folytassam.

Lena megremegett.

– Azt fogom mondani, hogy *vörös*.

Nico figyelmesen nézte.

– Jól vagy?

– Igen.

Amint meghallotta ezt a szót, Nico józansága ismét odalett, és utat engedett egy elemibb ösztönnek. Lehajolt, szájába vette Lena mellbimbóját. Egyik kezével még mindig hátraszorítva tartotta Lena két kezét. Agresszió volt az érintésében, de abban a tudatban, hogy ott van a szó – *vörös* –, ami véget vethet mindennek, Lena hagyta, hogy átvegye az irányítást. Nico lejjebb tolta a ruháját, és mindketten hallották, hogy szakad. Ez a hang beindított benne valamit, az öklébe szorította a férfi haját, a fájdalomig húzta. Mivel Nico akkor sem engedte el, Lena megpróbált elhúzódni, de a férfi könnyedén visszafogta. Lehúzta a sliccén a cipzárt, és Lena rájött, ott, az erkélyen akarja megdugni.

– Nico, várj!

– Nem tudok várni – mondta halkan, sürgetően.

A férfvágy csillapíthatatlansága mámorító volt; Lena küzdött ellene, és ezzel csak izgalmasabbá tette a helyzetet. Miután Nico már nem tudta visszatartani, felemelte az

erkély korlátjára. Kétemeletnyi mélység tátongett alatta. Lena ösztönösen belékapaszkodott. Nico elégedetten mosolygott, és hátrabillentette, hogy megijessze. Lena felkiáltott, és az ingje után kapott. Nico feltolta a dizájnerruhát, és amikor ujjait a lábai közé tette, Lena már nagyon nedves volt. Aztán Nico ujjait az ajkához emelte, megnyalta, és ettől Lena testén borzongás cikázott át. Kapaszkodott belé, teste vibrált a vágytól, a félelem még izgatóbbá tette az egészet. Nico odamanőverezte magát, és egy rendkívüli, teljesen csendes és merev pillanat után egyetlen sima és váratlan mozdulattal belelökte magát. Úgy tartotta Lena hátát, hogy ne akarjon, ne tudjon ellenállni; inkább hozzányomuljon. Miután tövig benne volt, mozogni kezdett, és Lena úgy érezte, hogy teljesen uralja őt, a férfi irányítása alatt áll, és nemcsak azért, mert ott voltak, ahol, hanem azért is, amit hajlandó megengedni neki, amit Nico meg is fog tenni: teljesen kivetkőzteti önuralmából. Átadta magát neki, hagyta, hogy a testét ívbe feszítse, felnyögött, ahogy Nico sorozatban belényomult. Érezte, hogy nő a nyomás, és hogy hamarosan beüt az orgazmus. Ekkor Nico kihúzta magát belőle. Lena hitetlenkedve kiáltott fel. Teljesen be volt indulva, nagyon várta, hogy elmenjen. Nico hozzányomta a farka hegyét, de nem dugta beljebb, hanem dörzsölte vele, amíg nem érezte, hogy Lena remeg. Az érzés túl sok volt, Lena ívbe feszítette a testét, hogy közelebb kerüljön hozzá, teljesen átengedte magát. Nico még erősebben dörzsölte, a nedvek beborították a farkát, és végre valami delíriumhoz hasonló érzéssel Lena testébe robbant az orgazmus; mintha csillagokat látna. Nico mély, reszkető hördüléssel újra belelökte magát. Tövig. Ezúttal durva volt; marokra fogta Lena tarkóját, és mélyen, keményen dugta, ahogy teste minden lökéstől és kihúzástól bemozdult. Lena érezte, hogy újabb orgazmus közeledik, és gyorsabb, in-

tenzivebb ritmusra váltott. Nico a nyakában lihegett, amíg végül mély, torokhangú üvöltéssel elélezett. Lena mélyen magában érezte. Olyan szorosan tartotta, ölelte magához, hogy az már szinte fáj, és abban a pillanatban hatalma olyan abszolút volt, hogy Lena úgy érezte, ez az imádat egy formája.

És akkor Nico teste ellazult, az adrenalin felszívódott. Hozzásimult, fejét a nyakához nyomta. Lihegése csillapodott, testének melege Lena testébe sugárzott. Lena kapaszkodott belé, és amikor a férfi végül kihúzta a farkát, furcsán elhagyottnak érezte magát. Nico felhúzta a sliccén a cipzárt, és fejét az erkély falának döntötte, karjait használva támasznak. Mellkasa ritmusosan emelkedett és süllyedt, Lena figyelmesen nézte. És ekkor Nico felnevetett; az ellazulás, a megkönnyebbülés, a szabadság nevetése volt.

Felegyenesedett, felnézett az éjszakai égboltra, és önfeledten nevetett. Lena várta, hogy ránézzen. Nico megigazította a zakóját, zsebre tette a nyakkendőjét, és Lena egy szörnyű pillanatig azt hitte, úgy hagyja ott, hogy rá sem pillant. De ránézett. Lena ettől hirtelen tudatára ébredt, milyen helyzetben van. Teste fedetlen. Nico odament hozzá, kezét gyengéden a nyaka mögé csúsztatta, aztán előrehajolt, és megcsókolta. Már nem volt benne agresszió; a csók lágy, gyengéd, lenyűgöző volt. Egymásra néztek. Lena a jégkék szempár láttán ösztönösen visszatartotta a lélegzetét. Nico hátrasimított egy hosszú tincset, ami kiszabadult a laza kontyból, és Lena füléhez hajolt. Forró lehelettel azt súgta:

– Köszönöm.

És fejét egy pillanatra Lena vállára hajtotta. Mosolya nem volt barátságatlan. Aztán megfordult, és elment. Átlépett a dupla ajtón, és lement a földszintre, a partizókhoz.

Lena hosszan nézett utána, és elképedt azon, hogy milyen érzelmek árasztották el: döbbenet, hogy Nico elment, a sebzett büszkeség fullánkja, ugyanakkor az emelkedettség furcsa érzése is, hogy kiűzött belőle valamit, és mást ajándékozott neki helyette: szabadságot, könnyedséget, sőt vidámságot.

Lena lába megremegett, a padlóra rogyott. Ott ült, és próbált levegőhöz jutni. Az éjszaka friss és fényes volt körülötte. Hosszú időbe telt, amíg összeszedte magát: becsatolta a melltartóját, felvette a ruháját, megvárta, amíg szívverése visszaáll a normális ritmusra. Láta, hogy a ruháján a szakadás nyomán kicsit nagyobb lett a rés, de nem észrevehetően. Végigsimított a haján, az ajtó üvegét tükörként használva a holdfényben megigazította a frizuráját. Csak amikor már úgy érezte, sikerült eléggé rendbe szednie magát, akkor jött rá a sírhatnék; mintha a teste tudta volna, hogy lehet testi vagy lelki zűrzavarban, de mindkettőben egyszerre nem. Sűrűn pislogott, várva, hogy összemljen torkában a gombóc. Csak ezután merészkedett vissza a házba, és az emeleti folyosón belépett a mosdóba.

Ott megmosakodott, és végignézett magán, a tükörbe bámult. Nico Laurent-nel dugott. Vagy pontosabban: Nico Laurent megdugta őt; nem erőszakkal, de az egésznek ahhoz hasonló árnyalata volt; mint a bíbor meg a vörös. Úgy tartotta maga előtt ezt az információt, mintha marokkó lett volna; megvizsgálta, vannak-e éles szélei, de laposnak és simának találta. Az igazság az volt, hogy ő is akarta. Akarta Nicót. És akarta, hogy Nico megdugja. És most, hogy megdugta, *megint* akarta.

Szóval *ilyen* érzés, csodálkozott rá. Akarni valamit – akarni *valakit* – olyan erősen, hogy az minden tudatos gondolatot elsötétít. Ott állt a tükör előtt, és fejét hátravet-

ve visszhangozta Nico nevetését: csengő, gondtalan hang, amitől kis híján örömkönnyekre fakadt.

Amikor a nevetés alábbhagyott, még egyszer utoljára alaposan megnézte magát, és kiosont a folyosóra. Visszatért a földszintre, és Nicót kereste a helyiségben. Amikor egy ismerős könyéken ragadta, kecsesen ellépett mellette, és átment a másik oldalra. Nico sportos alakját kutatta, magában próbálgatta, mit mondana neki. *Tudnánk esetleg...? Akarsz...? Szeretném... Kérlek...*

Fél órával később nyilvánvalóvá vált, hogy Nico már távozott. Lena lelkesedését valami más váltotta fel: sötét, súlyos unalom. Félreállt, pezsgőt kortyolgatott, azzal akarta lemosni csalódottságát. Egy kéz simult a vállára. Hirtelen hátrafordult, abban a reményben, hogy Nico az. De Johanna volt.

– Lena, hol voltál? Kerestelek! – mondta Johanna, és látszott rajta, hogy meg akarja szidni, de valami megváltozott az arcán. – Te... Jól vagy? Minden rendben?

Lena ragyogó mosollyal válaszolt.

– Igen.

Johanna hosszasan nézte.

– Történt valami?

Lena vállat vont.

– Bárcsak történt volna! – mondta nevetve.

Johanna homlokráncolása eltűnt, könnyen visszaváltott barátnői bizalmasságba.

– Figyelj, én most hazamegyek Harryvel – mondta kezét mentegetőzőn feltartva. – Tudom, tudom, de ez tisztán üzleti ügy.

Rendes körülmények között Lena tiltakozott volna. Johannával az exe, Harry nagyon szemét módon bánt, de ezen az estén nem volt energiája vitatkozni.

– Rendben.

Johanna meglepetten összevonta a szemöldökét.

– Rendben elleszel otthon?

– Igen.

– Remek – mondta Johanna, és megsimogatta Lena arcát. – Holnap találkozunk.

Lena figyelte, ahogy barátnője eltűnik a tömegben. Még egyszer utoljára végigpásztázta a helyiséget, majd lemondóan kilépett az éjszakába, és várta a taxit. Hirtelen hideg lett, reszketett az éjszakai levegőben.

Egy fehér Prius állt meg mellette, és a sofőr megkérdezte:

– Lena?

– Igen.

Beült.

– Milyen volt az estéje?

– Köszönöm, jó.

A sofőr megérezte a hangulatát, és inkább csendben maradt. Kifelé hajtott a hosszú kocsibeállón. Ahogy a kocsigyorsult, Lena észrevett egy sötétbe bámuló, magányos alakot a rózsakert szélén. Azonnal felismerte. Majdnem szólt a sofőrnek, hogy álljon meg. Elképzelte magát, ahogy a kavicsos ösvényen rohan. *Tudnánk esetleg...? Akarsz...? Szeretném... Kérlek...* De nem tett semmit, meg sem szólt, csak figyelte, ahogy a férfialak egyre kisebb lesz, és pár pillanat múlva már nem is látta.